

Arrest

**nr. 351 836 van 21 augustus 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 juni 2026, vanuit het gesloten centrum waar hij sinds XXX verblijft.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘het CGVS’), hoorde verzoeker op 30 juli 2026. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

1.3. Op 5 augustus 2026 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘de commissaris-generaal’) de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart te zijn geboren op [...] 1991 in Nador, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, Berber en moslim te zijn. U hebt uw hele leven in Nador gewoond, dit op verschillende plekken afhankelijk van uw werk. Uw

ouders zijn overleden: uw moeder in maart 2021 ten gevolge kanker; uw vader in december 2024 ten gevolge een herseninfarct. Uw hebt twee zussen: W. woont met haar gezin ergens tussen Luik en Aken, H. woont met haar gezin in Marokko.

U hebt uw derde middelbaar niet kunnen afronden omdat u diende gaan te werken om uw familie financieel te ondersteunen.

Rond uw 17de kreeg u een relatie met K. B. A., een meisje dat u op school had leren kennen. Zij en haar familie woonden in uw buurt en bijgevolg wist u dat ze tot een extremistische en religieuze familie behoorde. Jullie ondernamen samen uitstappen naar zee, gingen winkelen en wandelen maar kozen een andere stad voor jullie afspraken. Jullie gaven geen ruchtbaarheid aan jullie relatie, dit werd immers niet getolereerd binnen jullie tradities en mochten jullie betrappt worden, zou dit jullie dood betekenen. U en K. wilden huwen, maar dit kan in Marokko pas vanaf 18 jaar. Daarenboven had K. u verteld dat ze van haar familie diende te huwen met iemand van haar eigen familie of stam. Er werd haar al eens een kandidaat voorgesteld, doch deze had ze geweigerd daar jullie van elkaar hielden. U sprak hier ook over met uw vader en vroeg hem, wanneer u de juiste leeftijd had, haar hand te gaan vragen waarop uw vader repliceerde "wacht maar af".

Uiteindelijk bracht een medescholier jullie relatie naar buiten. Daarop werd uw vriendin gedurende zo'n maand in huis opgesloten en werd haar gsm afgenomen. Uw vader gaf u te verstaan dat u diende weg te gaan daar haar vader en broers erop uit waren u te vermoorden. U vertrok naar Fez en bleef daar circa een week. In deze periode vielen de vader en de broers van K. jullie huis binnen op zoek naar u. Uw vader diende klacht in, doch trok deze later in na bemiddeling en tussenkomst van de buren en de imam. Omwille van de druk uitgaande van deze familie verliet uw vader het huis en verhuisde hij naar een andere woning in Nador.

U hebt hierna nog even via Facebook contact gehad met K., daarna was er niets meer en hebt u evenmin verdere informatie over haar. U hebt ook niemand meer gecontacteerd om meer te weten te komen over haar.

Verder speelde, én speelt, er nog een grondkwestie met deze familie en dit sedert "de tijd van de grootouders": jullie hadden aanpalende gronden en beide families pretendeerden recht te hebben op een groter stuk. Dit is eveneens een reden waarom u niet kunt terugkeren.

Rond uw 18de, u stelt tussen 2011 en 2012, hebt u Marokko illegaal verlaten en reisde u overzee naar Spanje, waar u een drietal maanden verbleef om dan verder te reizen naar Frankrijk, waar u zo'n twee weken tot een maand verbleef, onder andere bij uw grootmoeder die in Parijs woont. Vervolgens reist u verder naar Nederland waar u in augustus 2012 aankomt. U verblijft hier illegaal en werkt in het zwart, dus voelde u niet de nood een asielverzoek in te dienen. U leert hier eveneens uw huidige partner kennen, N. N.. De bedoeling was dat jullie hier jullie documenten in orde zouden brengen, doch jullie waren een paar keer in België op vakantie gekomen en dat had uw partner dusdanig goed bevallen dat ze hier wilde komen wonen. In 2018 komt u naar België. Uw partner heeft hier een verblijf op basis van haar werk als verpleegster en ook hier ondernam u geen pogingen om asiel aan te vragen; u was van plan uw verblijf hier te regelen op basis van uw echtgenote. Echter, doordat zowel uw eigen vader als de vader van uw partner en haar zuster kwamen te overlijden, kwamen jullie niet hiertoe. In 2023 hebt u een imam uitgenodigd om u en uw partner "officieus" religieus te huwen, bedoeling was vooral jullie beider families samen te brengen voor het feest.

Op 21 januari 2015 werd u hier door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuken inzake de drugswetgeving; op 21 juni 2019 werd u door diezelfde rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving. Op 13 september 2019 werd u door deze rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving, tenslotte werd u op 10 januari 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving. Bovendien werden er u in de loop der jaren (mei 2015 tot oktober 2025) verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, waar u nooit gevolg aan gaf. Op 15 april 2026 werd u geïntercepteerd door de politiezone Antwerpen en vervolgens overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas waar u op 29 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming indient, nadat u zich verzet heeft tegen een repatriërvlucht voorzien op 29 mei 2026.

Ter staving van uw verzoek legt u tal van foto's neer om aan te tonen dat u in een relatie zit.

B. Motivering

Het feit dat u afkomstig bent van een land waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, naast het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf

op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie te moeten koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Als eerste reden voor uw vertrek verwijst u naar de abominabele economische situatie van u en uw familie; u diende naar Europa te komen om uw familie te ondersteunen. Als een van de redenen die een terugkeer naar uw land in de weg staan, geeft u aan dat u er niets of niemand meer heeft; evenmin heeft u daar een huis. Uw zus die nog in Marokko woont, is gehuwd en heeft een gezin (CGVS p.6, 11). Deze door u aangereikte redenen zijn louter socio-economisch van aard en hebben geen uitstaans met de Conventie.

Als tweede reden verwijst u naar de relatie die u gehad heeft met K. en de daaruit voortvloeiende problemen met haar familie. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. U gevraagd wat u zo leuk vond aan haar, meent u: "we studeerden samen op school en daar leerde ik haar kennen". Gezien dit geen antwoord is, werd de vraag u herhaald en stelde u: "het was een goed meisje van een goede religieuze familie" (CGVS p.7), wat op zijn zachtst gezegd een weinig gepersonaliseerd antwoord is.

Vervolgens geeft u aan dat ze uit een extremistische en religieuze familie kwam, dit wist u van in het begin want zij en haar familie woonden in uw buurt. Volgens de tradities was het absoluut niet toegestaan dat een jongen en een meisje zomaar gingen wandelen en een relatie buiten het huwelijk werd niet gedoogd, zo stelde u. Daarenboven had K. u "halverwege" jullie relatie laten weten dat ze diende te huwen met iemand van haar familie/stam. Door middel van deze verklaringen wil u laten uitschijnen dat jullie relatie wel heel erg gevoelig lag. Dat u dan, gevraagd of u en uw vriendin samen dingen ondernamen, aangeeft dat jullie gingen wandelen, naar de zee gingen of naar de markt verrast dan ook in niet geringe mate. Gepolst wat er zou kunnen gebeuren moesten jullie betrapt worden, meent u dat jullie beiden gedood zouden worden. Gezien de door u geschetste context is het dan ook totaal niet geloofwaardig dat jullie het risico namen jullie samen op dergelijke openbare plekken te vertonen gezien het risico hierbij betrapt te worden. U hier dan ook naar gevraagd, verklaart u dit door jullie verliefdheid en het gegeven dat jullie naar een andere stad gingen (CGVS p.7-8). Uw uitleg ontbeert ieder begin van geloofwaardigheid daar jullie niet konden uitsluiten hierbij betrapt of gezien te worden door vrienden/ familieleden van uw vriendin met alle gevolgen van dien.

Evenmin overtuigend is uw verklaring eigenlijk niets te weten over het lot van uw vriendin nadat jullie relatie bekend werd. Verder dan dat ze een maand in huis opgesloten werd en u nog even via Facebook contact met haar hebt gehad komt u niet. Evenmin hebt u geprobeerd via kennissen/vrienden informatie over haar te krijgen nadat u het land verlaten had (CGVS p.9). Uw toch wel nonchalante houding en op zijn zachtst gezegd geringe interesse in het lot van uw vriendin ondermijnt uw geloofwaardigheid, het betreft immers de vrouw met wie u wilde huwen. Daarenboven spreekt u over een extremistische familie die er naar uw zeggen geen graten in zag jullie te doden omdat jullie de gebruiken hadden overtreden, dat u dan geen interesse hebt in welk lot haar beschoren was, overtuigt totaal niet.

Opmerkelijk in dezer is ook dat u ten overstaan van DVZ te kennen gaf dat jullie ongeveer drie jaar een relatie hadden, terwijl u ten overstaan van het CGVS aangaf dat deze relatie slechts een jaar duurde. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat jullie elkaar drie jaar kenden en één jaar een relatie hadden. Gezien de vraag door DVZ "hoe lang hadden jullie een relatie" eenduidig was, er hieromtrent geen misverstand kan zijn ontstaan en uw expliciete antwoord hierop, komt ook dit uw geloofwaardigheid niet ten goede (Vragenlijst CGVS punt 3.5; CGVS p.6).

Vervolgens werpt u nog op dat er ook een grondkwestie speelt met de familie van K. en dit "sinds de tijd van uw grootvader". Ook dit speelt mee in uw vrees bij terugkeer. Hieraan wordt geen geloof gehecht, u heeft hier nooit ook maar met een woord over gerept ten overstaan van DVZ. U hiernaar gepeild antwoordt u dat er u hier niet naar gevraagd werd (CGVS p.9-10). Het CGVS aanvaardt zeker dat u in kader van uw

voorbereidend gesprek niet alles zou kunnen vertellen, doch gezien u deze kwestie nu opwerpt als een motief dat een terugkeer in de weg staat en deze kwestie eveneens gelinkt is aan de familie van het meisje die erop uit is u te doden, is het niet geloofwaardig dat u dit nooit eerder heeft vermeld.

Wat evenmin uw geloofwaardigheid ten goede komt is de vaststelling dat u niets weet te vertellen over deze familie die u beweert te vrezen. Hiernaar gepeild stelt u dat ze nog steeds in Nador wonen, doch wanneer u gevraagd wordt wat u weet over "hun actuele situatie", blijkt u onwetend, u heeft zich hieromtrent niet geïnformeerd. U vergoelijkt zulks door het feit dat ze uw ouders veel pijn hebben bezorgd, dus waarom zou u interesse betonen (CGVS p.10). Gezien u deze familie vreest is het toch niet meer dan logisch dat u alles in het werk zou stellen om informatie over hen te vergaren, dit is immers essentieel om uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten.

Tot slot dient nog opgemerkt dat ook uw afwachtende houding en de extreme laattijdigheid van uw asielerzoek uw geloofwaardigheid en de door u beweerde vrees op fundamentele wijze ondermijnen. Zo stelt u rond uw 18de, tussen 2011-2012, het land te hebben verlaten, doch dient u pas op 29 juni 2026, een dergelijk verzoek in, dit terwijl u hiertoe de gelegenheid had in landen als Spanje, Frankrijk en Nederland (Verklaring DVZ punt 33, CGVS p.3). U naar de reden hiervoor gevraagd, meent u dat u in Nederland in het zwart werkte en bezig was samen met uw partner documenten te regelen, doch dan naar België te zijn gekomen omdat uw partner zich hier wilde vestigen. Gepeild waarom u dan hier niet onmiddellijk een verzoek indiende, meent u dat u ook hier bezig was uw verblijf te regelen op basis van uw partner en u daarenboven een aantal jaren in de gevangenis had gezeten (CGVS p.4-5). Het hoeft geen betoog dat uw houding op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid ondermijnt. Daarenboven, zo blijkt uit het administratief dossier, werd u in de loop der jaren verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en kon u niet uitsluiten te worden gerepatrieerd. Dit wijst erop dat u duidelijk andere drijfveren hebt om hier te blijven dan een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. In dit kader dient nog opgemerkt dat u aangeeft tussen 2012 en 2018 in Nederland te hebben verbleven, wat bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met het feit dat u hier reeds in november 2014 een eerste keeresignaleerd werd, er u op 27 mei 2015 al een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en u op 18 april 2017 eveneens reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel het grondgebied te verlaten (zie bijlage 39BIS toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op alle voorgaande overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden asielerlaas en kunnen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

De door u neergelegde foto's waarmee u wil aantonen dat u in een relatie zit doen hieraan geen afbreuk daar dit op zich hier niet ter discussie hoeft te staan, doch deze foto's vormen geen bewijs van de door u in Marokko beweerde problemen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: "Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep". Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Geneve betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'); van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing; van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'); van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, het beginsel van hoorplicht, het beginsel van zorgvuldigheid van de administratie en van het beginsel van afdoende motivering.

Verzoeker betoogt dat hij zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet kan vinden in zoverre hij daadwerkelijk bewezen heeft het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Hij citeert (oud) artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat manifest sprake is van de daarin vermelde vorm van geweld en aantasting van rechten volgens verzoeker waarvan geen afwijking mogelijk is aangezien er sprake is van bedreiging en zelfs moord.

Verzoeker stelt verder dat hem eveneens de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker citeert artikelen 48/4 § 2 en 48/6, § 5, a, b, c van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht. Hij betoogt dat zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken geen droom is van de gewone mens. Hij meent dat een verder onderzoek ook aan het licht kunnen hebben brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij betoogt dat deze aanpak het proces van internationale bescherming inhoudsloos maakt en de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek miskent. Hij meent dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd en dat er bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele détails uit de verklaringen van verzoeker om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd. Hij stelt dat de motivering beperkt is tot een zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming. Er is sprake van ernstige bedreigingen tot moord etc.. Daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder artikelen 48/6, § 5, a, b, c, van de Wet van 15 december 1980 niet gerespecteerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 3 van het EVRM, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, het beginsel van hoorplicht, het beginsel van zorgvuldigheid van de administratie en het beginsel van afdoende motivering.

Verzoeker betoogt dat de huidige toestand grondig dient te worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming. Hij stelt dat hij uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en het bekomen daarvan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker, wat impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat het gelet op het voorgaande passend is om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in meer subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift de bestreden beslissing, de kennisgeving van deze beslissing en het bewijs detentie als aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

4. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

4.1. Artikel 3, lid 1, 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

5) "vluchteling": een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;"

4.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. Verzoekers verklaarde identiteit en Marokkaanse nationaliteit worden niet betwist.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij, toen hij achttien jaar oud was, tussen 2011 en 2012 uit Marokko vertrokken is omwille van de armoede, de vrees voor represailles door de extremistische

broers van een meisje waarmee hij in Marokko een relatie had toen hij zeventien jaar oud was en omwille van een grondconflict met deze familie.

4.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Marokko omwille van de door hem aangehaalde feiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde eerste reden waarom hij uit Marokko vertrok, met name de armoede waaraan hij wou ontkomen, geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Het gegeven dat verzoeker het land waarvan hij de nationaliteit bezit in de eerste plaats verliet omdat zijn familie arm was en dat hij naar Europa kwam om zijn ouders te ondersteunen, zoals hij verklaarde (NPO, p. 6) betreft een louter economische reden die niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingendefinitie valt en verder ook geen aanleiding kan geven tot het verlenen van subsidiaire bescherming vermits verzoekers verklaringen niet volstaan om te besluiten dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in levensomstandigheden dreigt terecht te komen die kunnen worden beschouwd als ernstige schade als gevolg van het intentioneel handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging.

Met betrekking tot zijn vrees voor represailles door de familieleden van het meisje waarmee hij volgens zijn verklaringen een relatie zou gehad hebben toen hij tussen 17 en 18 jaar oud was, dient na grondige lezing van verzoekers verklaringen, de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift te worden besloten dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Ten eerste, zoals ook terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, stroken verzoekers verklaringen over de manier waarop hij en zijn vriendin hun relatie beleefden, helemaal niet met de door hem geschetste context waarin deze zich zou hebben afgespeeld, waarbij verzoekers toenmalige vriendin afkomstig zou zijn uit een streng-religieuze familie en volgens de traditie moest huwen met iemand van haar familie of stam en ook reeds huwelijksvoorstellen zou hebben gekregen (NPO, p. 7). Verzoeker verklaarde immers, gevraagd welke dingen zij samen ondernamen, dat zij gingen wandelen, naar zee gingen of naar de markt gingen en voegde er later aan toe dat zij daarvoor naar een andere stad gingen. Verzoeker heeft evenwel ook aangegeven dat hij wist dat zij uit een conservatieve familie kwam omdat zij in de buurt woonde, dat hij dood had kunnen zijn indien zij zouden betrapt zijn geweest tijdens dergelijke uitstap en dat het *“volgens onze tradities, het is absoluut verboden dat een meisje met een jongen gaat wandelen voordat ze gaat huwen”* (NPO, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker en zijn vriendin, gelet op het streng conservatieve milieu waarin zij zich bevonden en de risico's die zij liepen als hun relatie aan het licht zou komen, zich samen op openbare plaatsen zouden laten zien. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing biedt verzoekers verklaring dat zij daarvoor naar een andere stad gingen, geen overtuigende verklaring aangezien niet kon worden uitgesloten dat familieleden of kennissen hen zouden zien en de respectievelijke families op de hoogte konden brengen. Dit is reeds een eerste belangrijke indicatie van ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover.

Ten tweede blijkt verzoeker na zijn vertrek in 2011 of 2012 naar Europa niets meer te hebben gehoord van zijn beweerde toenmalige vriendin en kan hij evenmin vertellen wat er met haar gebeurd is nadat hij vertrok. Volgens zijn verklaringen kwam de relatie uit doordat iemand op school haar familie op de hoogte bracht en werd zij thuis opgesloten voor een maand en werd haar GSM afgenomen, waarna hij naar Fez verhuisde vanwaaruit hij naar Europa trok maar achteraf heeft hij niets meer gehoord (NPO, p. 8). Indien verzoeker daadwerkelijk een relatie heeft gehad met een meisje in zijn dorp op 17-jarige leeftijd, de broers van het meisje het huis van zijn vader aanvielen nadat zij de relatie te weten waren gekomen en verzoeker zelf het land diende te verlaten vanwege de bedreigingen als gevolg van hun relatie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zich minstens zou informeren over het lot van het meisje na zijn vertrek. Uit zijn verklaringen kan geen enkele poging daartoe blijken, wat ernstige vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de relatie met het meisje en bijgevolg ook de problemen die daar volgens zijn verklaringen uit voortvloeiden.

Verder weet verzoeker evenmin iets te vertellen over de familie die hem volgens zijn verklaringen naar het leven stonden. Verzoeker verklaart geen kennis te hebben over hun actuele situatie en dit zelfs niet geweten te hebben toen zijn vader is gestorven (NPO, p. 10). Dat verzoeker helemaal niets weet te vertellen over deze familie en zelfs geen enkele poging heeft gedaan om zich hierover te informeren via kennissen of vrienden, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 10) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de relatie en de vrees voor de familieleden van zijn beweerde toenmalige vriendin. Ook hier kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens een poging zou ondernemen om zich over deze familie te informeren indien hij daadwerkelijk nog steeds zou vrezen door hen gedood te worden. De vaststelling dat hij dit niet deed, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de relatie die verzoeker zou hebben gehad plaatsvond in 2011-2012 en dat hij evenmin aannemelijk maakt, zelfs indien hieraan geloof zou kunnen worden gehecht, wat niet het geval is, dat hij hierdoor anno 2026 nog steeds problemen zou hebben met de familie van het meisje.

Hiernaar gevraagd verwijst verzoeker naar *“een stuk grond, dat nog altijd daar is”* (NPO, p. 10). Ook hierover dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Zo blijkt verzoeker dit niet vermeld te hebben tijdens het interview bij de DVZ. Zo van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij tijdens dit interview alle details van de redenen waarom hij internationale bescherming vraagt, vermeld, kan wel redelijkerwijze verwacht worden dat hij alle kernelementen van zijn asielaanvraag aanhaalt. De vaststelling dat verzoeker het conflict over het stuk grond tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt als een dispuut dat verband houdt met zijn voorgehouden relatie, maar hierover met geen woord reikt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal. Voorts blijken verzoekers verklaringen over dit grondconflict zeer vaag, ligt geen enkel begin van bewijs voor van de betrokkenheid van verzoeker of zijn familie bij een dergelijk conflict en kan verzoeker, zoals reeds aangehaald, niets vertellen over de familie die aanspraak zou maken op het stuk grond van zijn opa. Opnieuw maakt verzoeker het beweerd grondconflict niet aannemelijk en al zeker niet de actualiteit ervan. Verzoeker verklaart immers sinds 2011 niet meer in zijn dorp te zijn geweest en dat zijn beide ouders overleden zijn. Verzoeker stelt wel nog een zus te hebben in Marokko maar maakt geen melding van enige problemen die zij zou ondervinden als gevolg van het beweerd grondconflict.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet minder dan veertien jaar na zijn vertrek uit Marokko voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indient omwille van de hierboven besproken redenen. Verzoeker verbleef volgens zijn verklaringen na zijn vertrek uit Marokko in Spanje, Frankrijk en Nederland voor hij naar België kwam in 2018 om zijn Nederlandse vriendin waarmee hij religieus getrouwd zou zijn, te vervoegen (NPO, p. 4). Indien verzoeker daadwerkelijk voor zijn leven zou vrezen omwille van een relatie die hij in 2011 zou hebben gehad in Marokko, waar hij overigens sindsdien niet meer is geweest volgens zijn verklaringen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk na zijn aankomst in Europa de nodige stappen zou zetten om internationale bescherming aan te vragen. Hiermeer geconfronteerd verklaart verzoeker dat hij al die tijd geen asiel aanvraagt omdat hij dacht dat hij zijn verblijf kon regelen via zijn vrouw en dat hij doordat hij in de gevangenis zat geen papieren kon krijgen en na zijn vrijlating bezig was met papieren te krijgen (NPO, p. 5). Dit is geen plausible verklaring waarom hij veertien jaar zou wachten om internationale bescherming in een EU-lidstaat te vragen, vermits geen van deze omstandigheden hem kon verhinderen om tegelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker pas in België op 29 juni 2026 deze stap zet nadat hij op 15 april 2026 werd geïntercepteerd door de politie en overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. Bovendien werd hij in België tussen 21 januari 2015 en 10 januari 2022 tot driemaal toe veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugwetgeving. De vaststelling dat hij al die jaren nooit een verzoek om internationale bescherming indiende in één van de EU-lidstaten waar hij verbleef, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en leidt tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde feiten voor zijn vertrek uit Marokko in 2012 en zijn vrees om gedood te worden door de familie van een meisje waarmee hij een relatie zou gehad hebben.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Nog daargelaten dat verzoeker de schending aanvoert van bepalingen van de Vreemdelingenwet die werden opgeheven door de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (artikelen 48/3, 48/4, 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet), beperkt verzoeker zich tot het op algemene wijze poneren dat *“de handelingen van verzoeker niet grondig werden onderzocht”*, *“dat internationale bescherming zoeken in een ander land geen doorn is van de gewone mens”* en *“dat een verder onderzoek zou aan het licht kunnen brengen hebben dat er wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming”*.

Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissing zoals hierboven besproken te weerleggen door louter te stellen dat bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details terwijl geen verdere analyse werd uitgevoerd. De commissaris-generaal is op goede gronden tot de vaststelling gekomen dat het eerste asielmotief van verzoeker, de armoede waaraan hij wou ontsnappen, geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, dat het niet geloofwaardig is dat hij en zijn vriendin zich samen op openbare plekken zouden vertonen, dat hij niets weet over het lot van zijn vriendin nadat de relatie bekend werd, dat het niet geloofwaardig is dat hij niets vertelde over de grondkwestie, dat hij niets weet vertellen over de familie die hij vreest en dat de extreme laattijdigheid van zijn asielaanvraag de geloofwaardigheid van de door hem beweerd vrees op fundamentele wijze ondermijnt. Het betreft in geen geval futiele details maar kernelementen van zijn vluchtaanvraag.

Er werd wel degelijk een grondig inhoudelijk onderzoek van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven gevoerd. Verzoeker weerlegt op geen enkele concrete wijze de pertinente vaststellingen en motieven in de

bestreden beslissing zoals hierboven besproken. Verzoekers vermelding in het verzoekschrift dat *“sprake is van ernstige bedreigingen tot moord etc.”* kan geenszins als een ernstig verweer tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing worden beschouwd.

De door verzoeker neergelegde foto's waarop hij staat afgebeeld met een vrouw en waarvan hij verklaart dat zij zijn Nederlandse vriendin is met wie hij religieus gehuwd is, hebben geen uitstaans met de door hem aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden relatie met een meisje in Marokko in 2011-2012 en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op de bovenstaande analyse.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de periode gedurende dewelke hij in Nederland zou verbleven hebben, niet stroken met de gegevens uit het administratief dossier: *“Daarenboven, zo blijkt uit het administratief dossier, werd u in de loop der jaren verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en kon u niet uitsluiten te worden gerepatriëerd. Dit wijst erop dat u duidelijk andere drijfveren hebt om hier te blijven dan een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. In dit kader dient nog opgemerkt dat u aangeeft tussen 2012 en 2018 in Nederland te hebben verbleven, wat bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met het feit dat u hier reeds in november 2014 een eerste keer gesignaleerd werd, er u op 27 mei 2015 al een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en u op 18 april 2017 eveneens reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel het grondgebied te verlaten (zie bijlage 39BIS toegevoegd aan uw administratief dossier).”*

Verzoeker voert opnieuw geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

Verzoeker voert geen andere elementen aan ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Waar hij ter terechtzitting nog vraagt om een tweede kans en in België wil blijven om hier een toekomst uit te bouwen met zijn Nederlandse vriendin, wijst de Raad erop dat dit geen verband houdt met de internationale beschermingsgronden voorzien in de Verordening (EU) 2024/1347 en dus geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dient te vrezen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, lid 1, 5) van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

5. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 3, lid 1, 6) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt:

6) *“persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt”*: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij of zij naar zijn of haar land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen;”

Artikel 15 van deze Verordening luidt:

“Ernstige schade als bedoeld in artikel 3, punt 6), bestaat uit: a) de doodstraf of executie, of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn of haar land van herkomst, of c) een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, a) van de Verordening (EU) 2024/1347 stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in 15, a) van de Verordening (EU) 2024/1347 beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko riskeert te worden onderworpen aan vervolging omwille van de door hem aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Marokko in dat land zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog stelt dat een verder onderzoek aan het licht had kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming en dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd, kan worden volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven in punt 6 van dit arrest werd vastgesteld met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen. Verzoeker duidt verder niet concreet hoe een verder onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van deze bepaling en dat verzoeker deze ook niet bijbrengt. Verzoekers betoog dat hij zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en bekomen is niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de Verordening (EU) 2024/1347.

De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van beide middelen niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60 § 1 van de wet

betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET